

„Aspenský institut se na něm velmi podepsal“. Zážitky zkušeného diplomata s budoucím ministrem Lipavským

- CZ24 News | 5. listopadu 2021

ČESKO: V příštím volebním období proběhne intenzivní boj o zachování české státnosti a suverenity, myslí si poslanec SPD Jiří Kobza. Budeme sledovat, jak si čeští daňoví poplatníci budou prostřednictvím navýšených vládních subvencí neziskovkám typu Evropských hodnot platit vlastní úpadek, zahraniční politiku bude nejspíš řídit mladý, snaživý a zcela nekompetentní jedinec zformovaný v Aspen Institutu a užiteční idioti budou likvidovat náš mezinárodní obchod.

Ze strany nastupující vládní koalice obvykle zaznívá, že se chce „vrátit k havlovské zahraniční politice“. Zní to tak hezky pohádkově, ale co si pod tím termínem „havlovská zahraniční politika“ vůbec představit?

Především musím říct, že pro mne je havlovská zahraniční politiky symbolem zcela nesamostatné až vazalské podřízenosti, prosazování a závislosti na zájmech tzv. západních velmocí a mezinárodních a nadnárodních organizací, jako EU a NATO. Politiky, která zcela ignoruje národní zájmy České republiky a jejích občanů – či spíše politiku, která jde přímo proti těmto zájmům. Zažil jsem její dopady v zahraničí, když ničila naše odbytové cesty a vyklízela naše tradiční zahraniční trhy ve prospěch převážně evropské konkurence. Podle mých osobních zkušeností z terénu je to tedy noční můra.

Je vůbec možné navazovat na zahraniční politiku Václava Havla, která probíhala v devadesátých letech ve značně specifickém čase? Dnes je atmosféra ve světě zcela jiná. Může politika „expanze lidských práv“ fungovat bez dominantní světové pozice USA, onoho „amerického čtení“?

To naštěstí už není možné. V 90tých letech bylo totiž kde brát, ČSFR byla bohatá nezadlužená a vysoce průmyslová země. Nyní je zcela jiná tuzemská i geopolitická situace, ekonomická, společenská i ideologická. Z doby tzv. unilateralismu (dominance jednoho subjektu, tehdy USA) se ocitáme ve světě multilateralismu, kdy existuje více center moci, více významných globálních hráčů – vedle USA jsou to Rusko, Čína, Indie, Indonésie, některé další asijské státy, Německem dominovaná Evropská unie a další. Proměňuje se i vnitropolitická situace v USA, kde klesá podpora expanzionismu (tzv. vývoz demokracie na bodácích, expanzivní zahraniční války) – a naopak tam roste podpora izolacionistického postoje (America first). Je zřejmé, že bez USA – a jejich armády – nemůže politika „vývozu lidských práv na bajonetech“ vůbec fungovat.

Když odhlédneme jenom od zahraniční politiky, proč podle vás v posledních letech sledujeme takové snahy o vzývání, až určité zbožštění Václava Havla? A nepromítají si tito lidé do zemřelého exprezidenta spíše nějaké své představy, ze kterých se skutečný Václav Havel vytrácí?

Ano, je to čistý symbolismus – a tyto snahy sílí s rostoucím odstupem od úmrtí Václava Havla. Současná politická garnitura (s výjimkou SPD) je duchovně i ideově zcela vyprázdněná a tak se snaží toto prázdno vyplnit modlou Václava Havla. Proto i (zejména v masmédiích) se zvyšuje počet osob, které si sice vůbec Václava Havla nepamatují a znají jej jen z vyprávění, nicméně se snaží si jej přivlastnit. Souběžně narůstá zoufalá snaha o vytvoření nějakých polistopadových model, například z vrahů bratrů Mašínů.

Ono dělat hrdiny z Kožených, Mrázků a dalších „hrdinů“ polistopadového drancování republiky, není úplně snadné ani v dnešní době intenzivní propagandy a manipulace s veřejným míněním. Osobně to proto vidím spíše jako snahu se po symbolech havlismu vyšplhat k nějaké moci, na kterou není od voličů mandát a tu si usurpovat.

Jeden takový pokus o havlovský revival už jsme absolvovali od loňského roku v podobě tchajwanské mise předsedy Senátu Miloše Vystrčila. Co tato akce ukázala o možnostech oné „havlovské zahraniční politiky“?

Především to, jak bezohledně, v zájmu cizích korporací, poškozují ekonomické a sociální zájmy České republiky, našich firem a podnikatelů (a jejich zaměstnanců), kteří působí, působili, nebo by chtěli působit, na čínském trhu. Škody, které napáchal, dosud nikdo nevyčítal (asi se statistici bojí o místo).

Ukazuje i to, jak je lze formou politických excesů naše firmy přinutit, aby svůj obchodní prostor, který si vybudovaly v Číně, kvůli panu Vystrčilovi vyklidily. Ten prostor samozřejmě za hlasitého potlesku našich svých „lidskoprávních“ politiků a neziskovek okamžitě zabere západoevropské a americké firmy. Působíme tudíž díky a prostřednictvím pana Vystrčila v tomto ohledu jako pověstní užiteční idioti.

V minulém volebním období jsme byli svědky pozoruhodného trendu, kdy do zahraniční politiky zasahovali dokonce i někteří politici komunální úrovně. Starosta jednoho pražského předměstí vyhlašoval na multikáře válku Rusku a psal dopisy do Číny, jiný pražský starosta vedl svou osobní válku s Ruskem, primátor metropole přes kulturní styky také ovlivňoval zahraniční politiku. Jak moc velké škody tato partyzánská diplomacie napáchala?

Jde o to, že se stále dokola točí zhruba dvacítky jmen druhořadých politiků, kteří se tak nejspíš snaží zavděčit svým loutkovodičům. Nicméně dokáží napáchat dalekosáhlé politické a ekonomické škody pro Českou republiku a její občany.

Nezapomínejme, že je to způsobeno i nečinností našeho ministerstva zahraničních věcí a všech předchozích jeho ministrů, kteří k těmto excesům zbaběle přihlíželi, mlčeli nebo je dokonce tolerovali a podporovali.

Tlaky na ovlivnění zahraniční politiky se na rozdíl od minulých dob výrazně ozývaly i mimo politiku. Za všechny bych vzpomněl centrum Evropské hodnoty, které vedlo řadu aktivit zaměřených proti Rusku a Číně. Co si myslíte o těchto aktivitách neziskového sektoru, zaměřeného na „boj s hybridními hrozbami“, jak tomu říkají?

Je to jen další důkaz boje o moc, mezi volenými a samozvanými strukturami, které se snaží urvat si vliv a moc, na kterou nemají mandát. Je to zásadní popření demokracie pod mantrou havlistické „občanské společnosti“, která (na rozdíl od volených struktur) je daleko lépe manipulovatelná.

Je proto naprosto nepřijatelné, aby byly tyto nestátní vlivové až nátlakové organizace financovány z veřejných rozpočtů a nebo dokonce prostřednictvím zahraničních fondů a aby jakkoli směly beztestně ovlivňovat tvorbu české politiky a politické rozhodování. Bohužel, bývalý premiér Andrej Babiš, nenašel v minulosti odvalu tyto penězovody ukončit – a možná i to ho stálo další premiérství.

Nově vznikající pětikoaliční vláda – bohužel – půjde těmto organizacím se zahraničním napojením tzv. na ruku, protože jde o jeden politický a ideologický konglomerát. Inu, čiň hadu dobře, jedem se

ti odmění.....

Očekáváte, že tito aktivisté budou mít za nastupující vlády prominentnější pozici a lepší podmínky, než doposud? V novinářských kruzích už se hovoří o tom, že se Fialova vláda chystá právě těmto bojovníkům s hybridními hrozbami výrazně navýšit příspěvky z veřejných peněz. Očekáváte, že něco takového nastane?

Jednoznačně ano – zvýší se jejich finanční příjmy ze státního rozpočtu a jejich exponenti se dostanou i přímo do vládních a ministerských pozic. Bohužel to ještě více prohloubí nejenom závislost, ale především podřízenost české (nejen zahraniční) politiky na zahraničních subjektech a vlivech.

O tom, že hybridní hrozbou pro naši zemi jsou právě tyto organizace, se samozřejmě nebude nikde v médiích psát ani mluvit. De facto si prostřednictvím placení „občanské společnosti“ platíme vlastní úpadek.

Vy jste v minulém volebním období byl jako místopředseda zahraničního výboru Poslanecké sněmovny kolegou řady z těch, kteří dnes chtějí „novou havlovskou politiku“ vytvářet. Jaká je vaše zkušenost s těmito jejich snahami v zahraničním výboru?

V případě Pětikoalice jde v oblasti zahraniční politiky o naprosto homogení politickou masu – kterou spojuje právě jednotící fanatická protiruská a protičínská linie a bezvýhradná podřízenost západním směrem. Včetně jejich podpory až souhlasu s dalším odevzdáváním našich státních kompetencí Evropské unii. Nečekám od nich nic pozitivního pro naši zemi.

Musím se zeptat na jedno konkrétní jméno, o kterém se hovoří jako o novém ministru zahraničí- Jan Lipavský z Pirátské strany. Jaká je vaše osobní zkušenost s ním ze zahraničního výboru?

Je mladý, snaživý a velmi ambiciozní. Vzhledem k tomu, že dosud nic většího neřídil, nemá dohromady životní zkušenosti a v zahraničí mnoho času nestrávil, nevidím jej jako kompetentní osobu pro řízení ministerstva zahraničí. Předpokládám, že nemá ani odvahu, vytvořit si vlastní názor a Aspenský institut se na něm trvale podepsal.

Druhým jménem, které zaznívá, je Ondřej Kolář. Starosta Prahy 6, známý právě z „kauzy Koněv“ a mimoto syn Petra Koláře, jednoho z vlivných zákulisních hráčů české zahraniční politiky. Považoval byste jej vzhledem k jeho věku, zkušenostem i zázemí za vhodného kandidáta?

Nejde ani tak o věk, ale o jeho celkový profil fanatika všeho protiruského. Jde o člověka, který hájí do roztrhání těla všechny možné zájmy, kromě těch českých. Doufám, že jeho jmenování neprojde přes prezidenta Zemana, který má, z Ústavy, v zahraniční politice významné pravomoci.

Je zajímavé propojení rodiny Kolářů do ČT prostřednictvím partnerky Petra Koláře Witovské. Jsem dalek to považovat za pouhou shodu náhod. Jestli pak mu už dochází, že bez ruského plynu si neuvaří ani nezatopí a že zima je na krku?

Vláda chce vyčlenit z agendy ministerstva zahraničí evropskou politiku, za kterou by měl odpovídat speciální člen vlády. Do toho si vždy velkou část zahraniční agendy bere premiér, vztahy s Ruskem a Čínou zase měl pod sebou prezident Zeman. Není něco pravdy na slovech Lubomíra Zaorálka, že ministerstvo zahraničí je dnes „vykuchaný resort“?

Ano, pan Zaorálek měl mnoho důvodů, proč se nevrátil na MZV, když měl možnost a proč raději zvolil poklidnější resort kultury. MZV je bez diskuze kompetenčně, obsahově i personálně

vyprázdněné. Navíc zařazení agendy Evropské unie pod resort zahraničních věcí mělo i významný symbolický charakter. V tom smyslu, že Unii považujeme za zahraniční, tudíž cizí, subjekt. Vyčlenění do samostatného ministerstva (nazval bych je spíše „Ministerstvo poslušnosti EU“) vidím jako nešťastné. Nový ministr bude mít jistě řadu možností, jak se projevit v jednáních například s Ugandou nebo Afghanistanem.

Co budou podle vás hlavní výzvy české zahraniční politiky v nastávajícím volebním období?

Podle SPD? Nám i nadále půjde o vymanění se z prohlubující se závislosti naší země na členství Evropské unii a z něho vyplývající ztrátu státní suverenity a nevratné poškození našich ekonomických zájmu v souvislosti s tzv. Green Dealem Evropské unie a Fondem obnovy Evropské unie. Co žje cesta do dluhového otroctví i pro další generace Čechů. Prostě zachránit, co se dá.

Pro nově nastupující vládu to bude naopak prohlubování evropské integrace, pokračující omezování našich státních pravomocí, potvrzení nadřazenosti unijního práva nad českým a to i nad českou ústavou, přibližování se euru, při jakkoliv bídném rozpočtu odevzdávat 2% na nesmyslné akvizice pro armádu a podobně. Rozhodně nečekám, že by došlo k následování příkladů Polska a Maďarska a předpokládám, následování čaputistického Slovenska v rozbíjení V4 a bilaterálních vazeb na středoevropské státy.

Příští období proto vnímám jako intenzivní vnitřní český boj o zachování české státnosti a suverenity.

Zdroj: parlamentnilisty